

RAJZPÁLYÁZAT

kisiskolásoknak

A Tanítók Fekete István Egyesülete

rajzpályázatot hirdet

a katolikus iskolák 3 - 4. évfolyamos tanulói számára

„Fekete István mű illusztrációja” címmel,

névadónk kettős jubileuma,

születésének 120., halálának 50. évfordulója alkalmából.

Fekete István „Kele,,

című művének mellékelt részletét kell megjeleníteni.

Az alkotások temperával, vízfestékkel, zsírkrétával vagy pasztellkrétával készülhetnek keret nélkül, A/4-es rajzlapon.

Az intézmények évfolyamonként **maximum** két gyermek pályaművét küldhetik be az alábbi címre:

1092 Budapest, Knézits u. 3-13.

A borítékra írják rá:

„Fekete István rajzpályázat”

Kissné Cseh Judit

Feladási határidő: 2020. március 19.

(úgy, hogy legkésőbb **március 27-ig** beérkezzen!)

Az évfolyamonként 10-10 legjobb alkotás készítői (akiket időben értesítünk) személyesen vesznek részt a döntőn, amelyet

2020. április 24-én, pénteken,

a Katolikus Pedagógiai Intézetben rendezünk,
ahol sor kerül az ünnepélyes díjátadásra is.

A zsűri csak azokat a pályaműveket értékeli, amelyek megfelelnek a kiírásnak, és az alkotás hátoldalára ráragasztották a mellékelt – kitöltött sablont.

Pályamunkákat nem küldünk vissza.

További információ

a feketeistvan.tanitoegylet@gmail.com e-mail címen kérhető.

Fekete István: Kele

(részlet)

Vahurnak pompás a szeme, kiváló a füle, de a fény, az csak fény. A hang, az csak hang, de a szag: az valóság, mint a hús, amelyet már a szájában tart. Megáll egy helyen, kutat kicsit a fű között, mintha válogatna, azután oldalt hajtja fejét vékony az orvosságos fű nagyon –, és rágni kezd. A hegyes tépőfogak itt nem érnek semmit, azért zápfogaival kínlódik a nem neki való kosztón.

– Mit csinálsz, Vahur? – néz rá Kele, aki bogarászás közben arra vetődött.

– Kell ez nekem – rág a kutya –, kell. Akkor elmúlik belőlem a Rossz, aminek foga van. Talán a kicsinyeknek is jót tesz, hiszen tudod, Kele...

– Mondtad.

A kutya felkapta a fejét. – Nini: Csí!

Egy fecske repült a rét felett.

– Már régen vonulnak – igazgatta tollait Kele –, de azok nem szálltak le. Ezek, úgy látszik, idevalók. Kicsit elmaradtak.

A nádas felől most már csapatosan érkeztek a fecskék. Alacsonyan repültek a rét felett, és villámgyorsan nyilalltak. Három napig pihentek a nádban, összekapkodtak szúnyogot, bogarat, amit lehetett, és elszéledtek a falu házai között. Megnézték a régi fészket, megbeszélték a tatarozni valót, üdvözölték a háznépet, és újra kirepültek a patak mellé, mert csak ott volt fészeknek való sár.

A fecskék észrevették a gólyát s a mellette hasaló kutyát.

– Kele, Kele! – sikongtak. – Vigyázz Vahurtól; vigyázz Vahurtól! Si-csiii-si-csii!

Kele közelebb lépett a kutyához, jelezve, hogy félelemre nincs ok. Ekkor már tíz fecske is csapkodott a kutya felé éktelen visongással.

– Nagy fogú, véres fogú, si-csiii, si-csii, Kele, a Törvény... Vahur megöl, Vahur gyalázatos... csii, csiii.

A kutya szomorúan nézett a gólyára. – Hát bántottam én ezeket, Kele?

Kele is megunt a sivalkodást, és szétvágta szárnyát.

– Vahur nem bánt engem, és nem bánt titeket se. Menjetek a dolgotokra!

A fecskék ijedten rebbentek szét, de még a patakparton is tanácstalanul néztek egymásra. Kis fekete szemük aggodalmas volt, és nem nyúltak a sárhoz.

A récék szinte kurjantottak az örömtől, mikor meglátták a fecskéket.

– Itt van Csí népe. Megjött Csí népe! Tás-tástás, hát-hát! Vidám világ, szép világ; nem láttátok Kelét? Kele a mi vezérünk, tás-tás-tás.

A fecskék még jobban begombolták frakkjukat. Hát megbolondult itt mindenki? Kele pár nélkül van, Tás összevissza kiabál, Vahur nem bántja Kelét... nem, itt valami nincs rendben... Megbomlott az ősi rend, ennek csak rossz vége lehet.... De aztán eszükbe jutott a fészek, az örök parancs, s ez elseperte tűnődésüket.

A fecskék elhallgattak, s a zsongó csend újra ráborult a rétre. Pedig nádírigó kerepelt, a vízen szárcsa sikkantott néha, a patak halkán locsogott, a méhek dongva járták a virágcsárdákat, dülöngélve repültek a mámortól, míg a nagy dongók úgy brummogtak, mint a távoli kisbögő. Mégis nagy volt ez a csend, sokkal nagyobb, mint a némaság, mert ezt alig lehetett hallani.

A patakparton gyalogút kanyarog, s a gyalogúton két ember. Az asszonynak kisgyerek a karján, a férfinak tarisznya a hátán, és két kapa a vállán. A füzesben kakukk kiált, talán az idén az első.

Címkesablon a Fekete István rajzpályázathoz

Tanuló neve:	
Iskolai évfolyama:	
Iskola neve:	
Iskola címe:	
Felkészítő pedagógus neve:	
e-mail-címe:	